

ACZ

İnsanın aczi ve fakrı sonsuzdur. Bu hal onu Allah'ın dergâhına iltica etmeye ve ancak ondan yardım dilemeye götürür. Bu yönüyle acz ve fakr İlâhî rahmete birer vesiledir.

Hastalık, musibet gibi durumlar insana aczini daha iyi hissettirir. Yoksa gerçekte mutlak bir acziyet içerisinde olan bu insan, kendini güç ve kudret sahibi zannedebilir, Karun ve Firavun gibi malikiyet davasında bulunur.

İnsan sonsuz aciz ve sonsuz fakirdir. Saçını yapmaktan acizdir, saçta da ihtiyacı vardır, fakirdir. Göz yapmaktan acizdir, göze de muhtaçtır, fakirdir. Aynı şekilde el, ayak, mide, ciğer yapamadığı gibi, akıl, hayal, hafıza da yapamaz, bunların hepsinden acizdir ve yine bunların hepsine de muhtaçtır. Harici âleme çıktığımızda insan; havadan suya, aydan güneşe, dünyadan ahirete kadar her şeyi yapmaktan aciz ve yine bunların hepsine muhtaçtır.

İnsanın mutlak acizliğini hissetmesi, kendisini gururdan, iftihadan kurtarır. Bütün başarılarını Allah'ın bir inayeti olarak görür. Böylece, devamlı olarak sonsuz bir kudrete istinat etmenin lezzetini yaşar. **“La havle velâ kuvvete illa billâh”** diyerek, kendi havl ve kuvvetinden teberri eder, Allah'ın inayetine mazhar olur.

Acz-i mutlak: Bediüzzaman'ın mesleğinin dört esasından biri 'acz-i mutlak tır. Acz-i mutlak, insanın Allah'a karşı tam bir acziyet içerisinde bulunmasını ifade eder. Yani, insan kendine kalsa hiçbir şey yapamaz. Fakat kudreti sonsuz olan Allah'a dayanarak, gücünün çok ötesinde işleri gerçekleştirir.

Bak: [Fakr](#)